

1. Jen pohled, jak Kupidové sbírají jablka, a nediv se, že je jich tak mnoho; vždyť to jsou děti nymf a vládnu všem smrtelníkům, a ti mnoho milují, a říká se, že je to nebeská láska, která řídí záležitosti bohů na Olympu. Cítíš tu vůni, která se vznáší nad zahradou, nebo jsou tvé smysly otupělé? Dávej pozor, neboť spolu s mými slovy k tobě přijde také vůně těchto jablek.
2. Rostou zde řady stromů, mezi nimiž se můžeš volně procházet, a hebká tráva lemuje pěšinu mezi nimi, tak měkká, že v ní můžeš klidně spočinout. Zlatá, rudá a žlutá jablka na konci větví zvou ke sklizni bezpočet Kupidů. Jejich toulce jsou vykládány zlatem a zlaté jsou také jejich šípy. Poletují však beze zbroje, neboť tu rozvěsili po jabloních a jejich vyšívané pláštiky nesčíslných barev jsou pohozeny v trávě. Jejich hlavy nezdobí korunky, stačí jim vlasy. Jejich křídla, temně modrá, purpurová a někdy zlatá, čeří vzduch a vyluzují harmonické tóny. A ty koše, do nichž ukládají jablka! Jaká to hojnost sardonxy a smaragdů je zdobí; a ty perly jsou pravé, práce však musí být dílem samotného Hefaista! Ti Kupidové však nepotřebují jím zhotovené žebříky, aby se dostali do korun stromů, poletují dokonce až tam, kde rostou jablka.
3. Nemluvme o těch Kupidech, kteří spí nebo tančí a pobíhají kolem, jak se těší z požívání jablek, ale podívejme se, co znamenají ti další. Čtyři nejkrásnější se poněkud oddělili od ostatních; dva z nich si navzájem házejí jablky, sem a tam; druhý pár holduje lukostřelbě, střelí jeden na druhého. Na jejich tvářích však není ani stopy po nepřátelství; nastavují si vzájemně hrud', bezpochyby proto, aby střely mohly snáze zasáhnout svůj cíl. JE to krásná hádanka; pojď, podívejme se, zda neuhodneme, co to znamená. Je to přátelství, můj chlapče, a vzájemná touha. Poněvadž v Kupidech, kteří si házejí jablky, začíná klíčit láska, tak ten, který jablko hází, je předtím políbí, zatímco ten druhý, který vztahuje ruce, aby je chytil, je políbí až potom a hodí zpět. Párek lučištníků pak znamená lásku, která se již rozhořela. První párek hrajících si Kupidů zkrátka ukazuje úmysl zamilovat se, zatímco ti druzí vystřelují šípy, aby je touha neopustila.
4. Co se týká Kupidů dále vzadu, obklopených mnoha přihlížejícími, tak ti se pustili do sebe a oddávají se jakémusi druhu zápasení. Ten zápas ti popíšu, poněvadž si to opravdu zasloužíš: jeden se rázně zmocnil svého soupeře zezadu, drží ho za hrdlo, aby ho udusil, a svírá ho svýma nohama; ten se však nevzdává, zůstává stát a pokouší se uvolnit ruku, která ho dusí: ohýbá jeden z jejich prstů, dokud také ostatní nepovolí svůj stisk. Kupido, kterému jsou takto lámány prsty, kouše svého soupeře do ucha. Ti, co přihlížejí, to však shledávají nefér a proti pravidlům zápasu a rozzlobeně na něj házejí jablka.
5. Nenechme si však utéci tamtoho zajíce a připojme se ke Kupidům, kteří ho pronásledují. Seděl pod stromem a krmil se jablky, která spadla na zem, ale mnohá z nich nechal napůl nakousnutá. Kupidové jej však pronásledují z místa na místo a nutí ho střemhlav uhanět; jeden tleská svýma rukama, další křičí a ještě další mává pláštěm; někteří nad ním s povykem poletují, jiní za ním běží a jeden z nich spěchá, aby po něm skočil. Zajíc ale mění směr a když si jeden Kupido usmyslel, že ho chytí za běhy, stačí se vysmeknout. A tak se Kupidové, všichni zklamaní, ale se smíchem vrhají na zem, jeden vedle zajíce a druhý na jeho hřbet. Nikdo však na něj nestřílí své šípy, neboť se ho snaží polapit živého jako nevhodnější obětinu pro Afrodítu. Vždyť víš, o zajíci se říká, že jsou mu vlastní dary Afrodíty. V každém případě se také říká, že samice, zatímco kojí nově narozená mláďata, již rodí další; a tak je i nadále březí, takže není ani dne, aby se jí nenarodilo mladé. A samec nejenže na samčí způsob zplodí mláďata, ale také je, zcela proti přírodě, odchová. Podle perverzních milenců, kteří se pokoušejí zajistit si náklonnost svých miláčků čarami a kouzly, má zajíc schopnost vyvolávat lásku.
6. Toto však ponechme těm, kteří jsou zlí a nehodni opětované lásky, a pohled' prosím na Afrodítu. Kde je, v které části zahrady se nachází? Vidíš tu skálu nade vším, zpod níž tryská voda barvy temné modři, svěží a chutná, která stružkami zavlažuje jabloně? Tam je Afrodíta, tam, kde jí Nymfy zřídily svatyni, neboť ona je udělala matkami Kupidů, hrdými matkami

krásných dítek. To stříbrné zrcadlo, pozlacené sandály a zlaté spony, všechny tyto předměty tam nejsou jen tak, nýbrž zvěstují, že náležejí Afrodítě; je na nich vyryto její jméno a jsou to prý dary od Nymf. A Kupidové přinášejí raná jablka a v kruhu se modlí, aby jejich zahrada dále vzkvétala.

převod Lubomír Konečný

in: Konečný, Lubomír, 2002, „Hra o jablko: Karel Škréta a Filostratos“, *Sborník prací Filozofické fakulty Brněnské univerzity* F 46, s. 15–16